

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΠΗΓΗΣ

Βλέπ' ἢ πηγὴ ἀπ' τὸ ὕψος τοῦ βουνοῦ τὴ θάλασσα
 Ἀθέλητα μὲ μάνιτα στὰ πόδια του νὰ σπάη,
 Ὡσὰν φερισμένη ἀπὸ ριζικὸ νὰ προσπαθᾷ,
 Τῆς καλωσύνης νὰ ρίξῃ τὸ μεγάλο θρόνο.

Τὴν βλέπει, τόσο ἀπέραντη ὅσο καὶ μικρή,
 λύσσας ἀφροῦς γιὰ τὴν ἀδυναμία της νὰ ξεπετάῃ
 καὶ τὴν φαντάζεται πικρή. Φαντάζεται ἀκόμα
 πῶς μὲ τὰ χρόνια θὰ τῆς ἦταν δυνατὸ νὰ τὴν γλυκάνῃ.

Τὰ διάφανα νερά της ἐμποροῦσε νὰ τὰ ρίξῃ
 ἀνάμεσα σὲ κάμπους, ὅμως ἡ πηγὴ
 δὲν θέλει δόξασμα καὶ κυτάγματα ἀνθρώπων.
 Ἐκείνη τὸ μεγάλο ὄνειρό της κυνηγᾷ.

Κακοπαθαίνουν τὰ νερά της καὶ συντριβονται
 ἀνάμεσα σὲ βράχους καὶ πεσιμέν' ἀπὸ ψηλά,
 ὅμως μὲ πόθο βλέπουν πρὸς τὴ θάλασσα,
 λόγια ριγμέν' ἀπ' τῆς ἀγάπης τὴν πηγὴ.

Καὶ χύνονται, χύνουντ' αἰῶνες τώρα ἄπειρους
 γιὰ νὰ γλυκάνουν τὰ πικρὰ νερά,
 ὅμως, τὶ κρῖμα, πικραίνονται τὰ ἴδια καὶ ξεχύνονται
 κ' ἐκεῖνα τώρα, λύσσας ἀφροῦς, πρὸς τὸ βουνό.

Τὶ ἂν ἐπολέμησες στὴν Τροία; Πολλοὶ ἦταν οἱ πολεμιστᾶδες,
ἀνδρεῖοι ὅλοι, πειδὲ ἀνδρεῖοι ἀπὸ σένα, πειδὲ μεγάλοι. Ὅμως
σὺ ἔμεινες σύμβολο αἰώνιο, μόνος σὺ ἐδάμασες τὴν τύχη,
πάντα ἐχθρά σου.

Τὶ ἀκόμα ἂν ἀπὸ σένα ἀλώθηκεν ἡ Τροία;
Σκοπὸς σου δὲν ἦταν ἡ ἄλωσις ἀλλὰ τὸ μέσο γιὰ νὰ τελειώσῃ
ὁ πόλεμος, νὰ ἐπιστρέψῃς στὸ μεγάλο ἀγαθὸ τῆς ζωῆς σου,
τὴν ἡρεμὴ στέγη.

Μάταια τὰ κύματα σὲ πολεμοῦν καὶ μάταια
ὁ Ποσειδῶνας σ' ὀργίζεται. Μάταια οἱ Κύκλωπες σ' ἐπιβουλεύονται
κι' ἄπειροι κίνδυνοι σὲ κυκλώνουν. Σὺ κατορθώνεις
νὰ τοὺς δαμάξῃς.

Μάταια πειρασμοὶ, Καλυψὼ, Κίρκη, ἀνοίγουν
θεαινῶν ἀγκαλιές. Ἡ ἀθανασία νὰ σὲ μαγεύσῃ
δὲν κατορθώνει, οὔτε Σειρήνες τὸ μεγάλο σκοπὸ σου
νὰ ματαιώσουν.

Καὶ νικάς. Ἀκόμα νικάς τὸν καιρὸ, τὸ μεγάλο ἐχθρὸ σου
καὶ δὲν μποροῦν δέκα χρόνων ἀγῶνες νὰ σβύσουν
τὸν ὑπέροχο πόθο σου, ποῦ δυνατώτερος κάθε μέρα
ξαναγεννιέται.

Τὶ ἂν ἐνίκησες στὴν Τροία; Πολλοὶ ἦταν οἱ νικητῆς. Ὅμως
σὺ ἔμεινες σύμβολο, σὺ ἔκαμες μέσο τῆ νίκης γιὰ νὰ τελειώσῃ
ὁ πόλεμος, νὰ ἐπιστρέψῃς στὸ μεγάλο ἀγαθὸ τῆς ζωῆς σου,
τὴν ἡρεμὴ στέγη.